

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๖ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๔๙

ดวงไม่ดี

เมื่อวานนี้รถใหญ่ๆ มาเยอะ ดูเหมือนตอนบ่าย ๔ โมงเศษ แล้วมาอีกเทศน์อีกๆ เทศน์มากต่อมากเลยดวงไม่ดี เจ้าของเพ็ลย ดวงไม่ดี เดินห้อยๆ มานี้ตะขาบก็นคงจะดวงไม่ดี คงไปเหยียบหลังมันทำ มันพลิกขึ้นมากัดเอาเมื่อคืนนี้ตะขาบ แสดงว่ามึงดวงไม่ดี กูก็ดวงไม่ดี เหยียบตะขาบ รองเท้าไปเหยียบมันมันพลิกขึ้นมากัดเอาเมื่อคืนนี้ ปวดอยู่นะตะขาบ หมอเขาก็มาดู ดูว่าพระโทรไปบอกหมอ หมอเขาก็มาดู เห็นรอยเขียวมันสองเขียวตะขาบ ไปเหยียบมันเข้ามันก็พลิกขึ้นมากัด

ตีนเรายู่บนรองเท้ามันพลิกขึ้นมากัด คือรองเท้ามันคงจะคึกคะนองทำ ไปเหยียบเอาหลังตะขาบ ตะขาบมันก็ไม่โหดเลยมากัดเอาเจ้าของรองเท้า เลยดวงไม่ดีทั้งสอง ตะขาบก็ดวงไม่ดี เราก็ดวงไม่ดี รองเท้าก็ใช้ไม่ได้ มันดวงไม่ดีมันไม่ดีจริงๆ เป็นยังไงไม่รู้นะ เขาว่าดวงก็ว่ากับเขาไปอย่างนั้นแหละจะว่าไง ว่าไปดูดวงๆ ดวงไม่ดี ดวงดี ปวดอยู่นะ ตะขาบกัดเอาเลือดสดเหมือนกัน ตี ๓ นุ่นมันจึงเจ็บไปเลย

วันนี้จะเอาของไปส่งที่วัดดอยธรรมเจดีย์ ทราบว่าท่านแบนไปดูวัดเขาใหญ่ทางโน้น แต่เราจะไปทางนี้เพราะทางนี้พระก็เยอะ จะเอาของไปส่งวัดดอยธรรมเจดีย์วันนี้สั่งให้เขาไปตลาดแล้ว พระมีอยู่ที่นั่นเป็นจำนวนมาก

(หมอมากทราบนมัสการถามอาการตะขาบกัด อาการดีขึ้นไหมครับ) มันหายแล้วเดี๋ยวนี้ไปไหนไม่รู้ หมอนี้มาเมื่อคืนนี้มาฉีดยาให้ เราสงสัยว่ามันจะเป็นอะไรเลยให้หมอมาดูแผล ธรรมดาถ้าทราบว่าเป็นตะขาบ ให้มันยกโคตรมากัดเราก็ก็นไปหาหมอแต่สงสัยมันอาจจะเป็นงูพิษหรือเป็นอะไร พระท่านก็เลยโทรไปหาหมอ เราเองไม่ยุ่งแหละกับหมอ ตี ๓ จึงหายสนิท

เขาเอาของมาหรือยังที่เราสั่งให้ไปตลาด คือสั่งเขาแล้วแต่เข้าไปเอาของตลาดทั้งของสดของแห้ง เครื่องกระป๋องกระป๋องอะไร เอาไปให้มากนะ สั่งบอกเอาให้มากนะทำเหยาๆ แหยาๆ กับนิสัยเรารู้สึกมันจะเข้ากันยากอยู่ คือเอาจริงจัง ถ้าทำอะไรแล้วใส่ตุ้มเลย ถ้าไม่ทำก็ไม่ทำ

วัดดอยธรรมเจดีย์นี้ไม่ได้ไปเป็นปีๆ แล้วมัง คือไปนี้หมายถึงเอาของไปให้ วัดอื่นก็ไม่ค่อยได้ไปนอกจากวัดภูว อันนี้เป็นประจำตลอด เรายุ่ไม่ยุ่ไม่สำคัญสั่งขาดตัวไปเลยวัดภูว ไปเดือนละครั้งๆ ปลายเดือนไปส่งที่หนึ่งๆ เรียกว่าถือเป็นงานของวัดนี้ที่จะดูแล้ววัดภูว เพราะวัดนั้นเหมาะสมมากที่สุดทีเดียว เราไปดูเอง ตระเวนดู แต่ก่อนยังหนุ่มน้อย เขาเล่าให้ฟังว่าที่นี้สงบสงัดดีมาก แต่พระอยู่ไม่ได้ มีสองสามหลังคาเรือน ก็

มีท่านอุทัยอยู่นั้นสองสามองค์เป็นอย่างมาก ท่านก็จะไม่อยู่เหมือนกันท่านเกรงใจเขา เขาก็คนทุกซ์คนจน ท่านมีแต่บาตรเปล่าๆ ไปขอเขา ท่านก็เลยจะลาเขาไป เขาไม่ยอมให้ไป ที่อยู่ที่นั่นนะเขาไม่ยอมให้ไป เขาบอกว่า เขาจนก็ตาม แต่น้ำใจเขาไม่จน ถ้าเขาไม่ตาย อาจารย์ก็ไม่ตาย เขาวางั้น ไม่ยอมให้ไป ท่านก็เลยอยู่กับเขามาเรื่อย

เราได้ทราบข่าวมานาน ท่านอุทัยท่านเป็นพระเรียบริ้อยอยู่ตลอดมา ไม่มีต่าง ร้อยที่ไหน เป็นลูกศิษย์ท่านอาจารย์ฝั้น ท่านอยู่ที่นั่นมาเป็นประจำ สงบสงัดมากทีเดียว ที่เขาถวายที่ให้เราที่เขาใหญ่ ปรีक्षाท่านอุทัยท่านก็รับให้ ท่านไปอยู่เขาใหญ่เวลานี้ เขาจะมาทอดกฐินเราก็จะไปในงานกฐิน ดูว่าเป็นวันที่ ๒๑ เราจะไป ภูว้พระก็ไม่น้อยนะในพรรษา ๓๖ อาหารเราให้พอเป็นประจำ จวนสิ้นเดือนไปส่งที่หนึ่ง นานๆ เราถึงจะไปทีหนึ่ง เราไปก็เป็นอาหารเสริม เอาเต็มรถๆ ไปเลย แต่เราไม่ค่อยได้ไป เพราะงานเรามากวันหนึ่งๆ ส่วนมากก็โรงพยาบาล จันทร อังคาร พุธ พฤหัส ศุกร์ มักจะไปตามโรงพยาบาล เพราะเห็นความจำเป็น ขาดแคลนมาก

แต่ก่อนเราก็ไม่ได้ให้เงิน เราเอาของไปให้เฉยๆ ถ้ามถึงเรื่องรายรับรายจ่ายของเขา เลยต้องเอามาคิด โรงพยาบาลตามป่าตามเขาก็เดือนละหมื่น อย่างน้อยหมื่นเดือนหนึ่ง หมื่นกว่า สองหมื่น เราจึงเอามาคิดเฉลี่ย บางแห่งเกือบสามหมื่นก็มี เราเลยให้เดือนละสองหมื่นๆ ทุกโรงเลย เวลานี้ก็กำลังมุ่งหลังคาตึกสามหลังใหญ่ที่บึงกาฬ ที่ล้านไม่รู้ณะ เขาบอกแล้ว ยังไม่เสร็จ กำลังมุ่ง นี่ก็เราให้ ช่วยทุกแห่งทุกหน โรงพยาบาลเป็นอันดับหนึ่งอยู่ตลอดมา ช่วยเรื่อยไปอย่างนั้นแหละ ส่วนมากมักไปโรงพยาบาลวันจันทร อังคาร พุธ พฤหัส ศุกร์ วันเสาร์ อาทิตย์ อาจไปตามวัดบ้างอะไรบ้าง

เราพอใจกับพระปฏิบัติ พระปฏิบัตินี้จะเป็นผู้ทรงอรรถทรงธรรม ทรงมรรคผลนิพพาน เพราะท่านปฏิบัติจริง ๆ ท่านไม่ได้สนใจกับการอยู่การกินอะไร ผู้หนักในธรรมไม่สนใจกับสิ่งเหล่านี้ละ ได้อะไรเท่านั้นพอๆ ท่านหนักอยู่ในธรรม จิตพุ่งๆ อยู่กับธรรม ความยากลำบากอะไรท่านไม่ค่อยสนใจ พระปฏิบัติที่มุ่งอรรถมุ่งธรรมจริง ๆ ท่านเป็นอย่างนั้น ท่านไม่ได้สนใจกับอาหารการกิน เรียกว่าอดอยากขาดแคลนตลอดคือท่านหาเองนะ ไม่ใช่ไม่มีผู้ให้ ทีไหนสงบสงัดดีท่านไปอยู่ สามสี่หลังคาเรือนก็เอา อยู่ในป่าในเขามันมีนะ หมู่บ้านเขาตั้งเป็นสามหลังคาเรือน สี่หลังคาเรือน มีอยู่ทั่วๆ ไป ท่านไปอาศัยเขา

พอพูดอย่างนี้ก็ยังเคยเล่าให้ฟังแล้ว ขบขันดี เราไปพักอยู่ถ้าอะไรลืมาแล้วแหละ ลงมาถึงที่นั่น ๓ กิโลเมตร บ้านใหญ่เขาจะ ๔ กิโลเมตรละ แต่นี่เขาย้ายจากบ้านใหญ่มาตั้งอยู่ทางนี้ โกล้ไปทางถ้า เขามาตั้งเป็นทับเป็นกอง คือครอบครัวหนึ่งๆ เขาจะปลูกบ้านปลูกเรือนที่นั่น เขามาวางเป็นทับของเขาไว้ เป็นกองๆ ห่างกันประมาณสัก ๑๕ วา

หรือ ๒๐ วา เราก็อาศัยบิณฑบาตกับเขา นี่ละถ้ามันผ่านความจำมันจะไม่ลืม ออกไปบิณฑบาตกับเขา พอออกมาบ้านสุดท้ายนี้ มีอิตาคนหนึ่งลูกแก่ใส่บาตร เราก็รับบาตร โยนบิณฑบาตได้อะไรไหม ขอดูบาตรหน่อย ขบขันดิ้นะ แก่เป็นนิสัยอย่างนั้น ดูนิสัยแก มาเปิดฝาบาตรดู เอ๊ย ไม่ได้อะไรเลย มีแต่ข้าวเปล่าๆ จะกินได้ยังไง เอ้าสู้รับ ให้ไปเอาปลาว่า ปลาว่าก็เป็นปลาว่าดิบ นี่เรียกว่าเอาหัวใจคน

นิมนตร์ก่อนครับ เราก็เลยยืนอยู่นั่นละ เขาก็เอาอะไรมาตำปึกปึกๆ มีพริกมีอะไรตำปึกปึกๆ เอ้ารีบ ว่างั้นนะ แกก็ไปช่วยเขาทำปุ๊บปั๊บๆ ได้เป็นห่อหนึ่งออกมา พอห่อเสร็จแล้วก็มาใส่บาตร ก็เราเห็นอยู่นี่ปลาว่าดิบจะฉันได้ยังไง เราไม่มีพรวาสมิ แต่เราองค์เดียว ปลาว่าดิบฉันไม่ได้พระ ปรับอาบัติ ห้ามไม่ให้ฉันเนื้อดิบ ปลาดิบอะไร ห้าม ทางพระวินัยห้ามไม่ให้ฉัน ให้ฉันแต่ของสุก พอเสร็จแล้วแกก็มาใส่บาตร พอวางลงใส่ปุ๊บ เออ อย่างนี้ค่อยยังชั่วหน่อยแกว่านะ ฉันแต่ข้าวเปล่าๆ มันจะกลืนลงได้ยังไง แกว่างั้น แกดีใจ

อาหารที่แกให้มันขัดต่อพระวินัยฉันไม่ได้ละ เราเอาน้ำใจต่างหาก ใส่ให้แล้วเราก็นอน ไปแล้วก็เอาอันนี้ออกไปวางไว้ให้พวกกระจอนกระแต ข้าวที่มันเศษข้างอะไรข้างไปวางไว้สามแห่ง อันนี้ก็เอาไปไว้ให้กระจอนกระแตกิน แกดีใจ เอ้อ อย่างนี้ค่อยยังชั่วหน่อย ปลาว่าดิบเราก็ไม่ได้ฉัน เราเอาน้ำใจคน นี่เราก็ไม่ได้ลืม ถ้าไม่ลืมก็ไม่ลืมอย่างนี้ละ

พระที่อยู่ในป่าในเขา เรื่องอาหารการกินอย่าไปถามเลย มีหน้าซ้ำท่านยังไม่ค่อยฉันเสียด้วย ท่านไม่ได้ฉันทุกวันแหละ มันอดจริงๆ จะตายจริงๆ ท่านก็บิณฑบาตมาฉัน เสียวันหนึ่งพออยู่ได้อยู่ไป แต่ทางความเพียรเร่งตลอด คือทางท้องเบา ทางจิตกับธรรมหนาแน่นมั่นคง ท่านเอาตรงนั้น พระกรรมฐานผู้ทรงอรรถทรงธรรมท่านมักเป็น อย่างนั้นทั้งนั้น ลำบากลำบาก ครูบาอาจารย์ที่ได้ปรากฏชื่อลือนามให้เราได้กราบไหว้บูชา มีแต่องค์สมบุกสมบันทั้งนั้น ลำบากลำบากมาก

พ่อแม่ครูจารย์มันเป็นอันดับหนึ่ง เวลาว่างๆ คุยกันไปคุยกันมาท่านก็เล่าของท่านไปธรรมดา เราเป็นคนฟังซี ท่านบิณฑบาตไปทางบ้านนาหมื่นนาญ พักกับเขานานนะ อย่างนั้นแหละ คือที่สังัดดีท่านก็ไปพักกับเขา เขาบอกท่านว่าพระกรรมฐานท่านไม่ฉันเนื้อฉันปลา ท่านฉันแต่ถั่วแตงา ท่านเป็นคนเล่าเองนะ ท่านไม่ฉันเนื้อฉันปลา ท่านฉันแต่ถั่วแตงา ทีนี้เขาไม่มีถั่วมีงาเขาก็เอาแต่ข้าวเปล่าๆ มาให้เราฉัน เราก็ฉันแต่ข้าวเปล่าๆ เรื่อยไป จนทางเขาค่อยรู้เรื่องราวเขาก็มีอาหารมาใส่บ้าง ท่านว่า ท่านเล่าเฉยๆ คือเรื่องผ่านไปท่านก็เล่าตามเรื่องไปเฉยๆ ลำบากมากพ่อแม่ครูจารย์มัน ลำบากที่สุดเลย ทุกข์ยากลำบาก

ไปอยู่บนถ้ำ เอ้า เสือขึ้นไป ท่านเล่าให้ฟัง ท่านเล่าเฉยๆ นะไม่มีลักษณะตื่นเต้นอะไร ตอนเข้ามาเราปิดกวาดบริเวณถ้ำ เห็นรอยเสือมันเข้ามา มันคงจะขึ้นมาทางนี้ทางชันอย่างนี้ขึ้นไม่ได้ มันขึ้นมาทางคนขึ้นลงนั่นแหละท่านว่า เห็นรอยเสือ อ้าว เสือมันมาเมื่อไร คงมาเมื่อคืนนี้ ตามรอยมันมันเข้ามาในแคร์ท่าน ท่านกำหนดดู เข้มมันเหยียบตรงนี้ หัวมันจะอยู่ตรงนั้น หัวมันจุมุกมันพอดีกับมุ้งเรา เข้ามาแล้วคงมาตมดูแล้วมันก็ไป ตอนนั้นเราอาจหลับก็ได้ หรือเรานั่งภาวนาอยู่ มันขึ้นมาดูแล้วก็ออกไปจากนั้นไม่มาอีกนะ เสือโคร่งใหญ่ นี่บ้านนาหมื่นนาญง ถ้าที่ว่าเขาก็ซื่อบอก นั่นถ้ำท่านอยู่ที่เสือขึ้นไปหาท่าน ก็ไปหนเดียว ที่นี้รอยมันอยู่ตามนั้นท่านก็ไม่ลบรอยมัน เวลาปิดกวาดก็ปิดกวาดที่อื่น รอยเอาไว้หลอกเด็ก เด็กมันไปยุ่ง

เขาไปเลี้ยงวัวเลี้ยงควายตามแถวนั้น เขามักขึ้นไปหาท่านเสมอตอนบ่ายๆ พวกเด็ก พอเขาขึ้นไป นี่เห็นไหม ท่านว่างั้น อะไรนี้ ท่านถามเขา รอยเสือ เขาว่า กลัวไหม ละ กลัว เขาว่างั้น แต่เขาขึ้นไปแทบทุกวันไม่ทราบเขากลัวอะไร รอยเสือก็รอยเสือเขาก็ขึ้นไปแทบทุกวัน ก็เขาอยู่ป่าเสือเขาจะไปกลัวอะไร นี่เวลาท่านเล่าให้ฟังเป็นอย่างนั้น พวกเราอยู่ได้ยังไงเสือขึ้นไปหา ดีไม่ดีเผ่นเลย ท่านก็เล่าธรรมดาๆ แต่เราไม่เคยมี เจอเสือก็ไม่เคย แต่ที่เราพักอยู่นั้นมันผ่านไปผ่านมา บริเวณเราปิดกวาดแคบๆ มันผ่านไปผ่านมาไม่มีเสมอเสือโคร่งใหญ่ แต่เขาไม่ได้สนใจกับเรา คือถ้ารอยเขาวกเวียนนั้นเขามีความมุ่งหมายอย่างใดอย่างหนึ่ง ถ้าพอทำเขาอาจทำ แต่ที่เขาเดินผ่านไปผ่านมาเฉยๆ เห็นแต่รอยเขาผ่านไปผ่านมา เขาเที่ยวแถวนั้น อันนี้มีสำหรับเราแต่ไม่เคยเห็นตัวมันเห็นแต่รอยมัน

นักภาวนาท่านหาอยู่อย่างนั้นแหละ ที่ท่านได้บรรลุได้ธรรมมาสอนพวกเรา ต้องไปหาอยู่ในที่จันทรอกจันมุข คือถ้าที่ธรรมดาความเพียรหมก้อ่อน สติสตั้งหลุดๆ ขาดๆ แต่ที่เป็นที่น่ากลัวมากสติดี ยิ่งไปอยู่ในสถานที่ทั้งกลางวันกลางคืนเป็นสถานที่น่ากลัวมากอยู่เสมออย่างนั้น สติดีตลอด ประกอบความเพียรดี จิตไม่ส่ายไม่แสรไปไหน สติรักษาได้ดี อย่างนั้นดี เพราะฉะนั้นพระกรรมฐานท่านจึงชอบไปอยู่ในป่าในเขาอย่างนั้น แต่ก่อนป่ามันป่าสัตว์ป่าเสือป่าเนื้อจริงๆ ไม่ได้เป็นป่าธรรมดา ทุกวันนี้เป็นป่าที่เขาปลูกขึ้นมาใหม่เสีย ป่าเก่าถูกทำลายหมด แล้วปลูกใหม่ขึ้นมา เสือจึงไม่มี

ทุกวันนี้ไม่มีละเสือหายไปหมดเลย แต่ก่อนมีจริงๆ ไปที่ไหนมีเต็มไปหมด ทุกวันนี้คงไม่มีละเสือ ถ้ามีก็มีอยู่ดงใหญ่ๆ เช่นเขาใหญ่ทางนั้น ถ้างดธรรมดานี้ไม่มีละเสือ มันมีแต่ไร่แต่สวนคนหมด เสือมันก็กลัวคน ไม่มีละทุกวันนี้ วันนี้ไม่พูดอะไรมากนัก เพราะออกจากรถแล้วเราจะไปวัดดอยธรรมเจดีย์ เอาของไปส่งให้วัดดอยธรรมเจดีย์ด้วย เพราะไม่ได้ไปเป็นปีๆ แล้ว วันนี้มีโอกาสสว่างเราจะไป เอาของไปส่งท่านแล้วก็ได้

กลับมาเท่านั้นละ ข้างหลังนี้ก็เยอะคน นุ่นนะเต็มไปหมดข้างหลัง ให้พากันสนใจใน
 อรรถในธรรมนะพี่น้องลูกหลาน จิตใจห่างเหินกับอรรถกับธรรมนี้ใกล้ชิดติดพันกับไฟ
 กับไฟเข้าไป อยู่ที่ไหนหาความสุขไม่ได้ ถ้ามีธรรมในใจเย็นสบาย ผัวเมียไม่ค่อย
 ทะเลาะกัน ลูกเต้าหลานเหลนก็ดี

เรามีศีลมีธรรมแล้วก็เป็นตัวอย่างของลูกเล็กเด็กแดงได้เป็นอย่างดี ถ้าพ่อแม่ไม่
 ศีลมีธรรมลูกออกมากก็เป็นผีไปหมด ไม่เป็นทำนะ ให้พากันเข้าใกล้ชิดติดพันกับธรรม
 ที่ตายใจได้คือธรรม ไร้ใจไม่ได้คือกิเลส แต่สัตว์โลกชอบ ชอบสิ่งที่ไร้ใจไม่ได้
 เพราะฉะนั้นความทุกข์มันจึงเต็มทั่วโลกดินแดน เพราะกิเลสต่างคนต่างเสริมขึ้นมา ๆ
 ความทุกข์มันก็เผาเข้าไปเรื่อย ๆ ถ้าเสริมธรรมความสุขก็มีความสงบเย็นใจก็มี ให้พา
 กันจำเอา เอาละออกจากนี้เราจะไปวัดดอยธรรมเจดีย์ ให้พร

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz